

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 20. Armeni Papæ se submittunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul XIII.
A. C. 1205.

in sua Epistola Papam rogat, ut sibi annulum, mitram, & Pallium mittat, & Indulgentiam, alias Crucigeris tribui solitam, sub Leonis Regis signis contra Saracenos pugnaturis concedat. Papa hisce tribus Epistolis prima die Junii anno millesimo ducentesimo secundo respondit. Regi concessit, ne vel ipse vel quisquam subditorum ipsius, Sacræ Sedi subjectorum, Excommunicationis fulmine feriri, aut Interdicto constringi, nisi a Papa vel ejus Legato posset; Archiepiscopo autem ornamenta sacerdotalia, quæ petebat, per Cardinales in Terram sanctam proficiscentes, scilicet Sofredum & Petrum Capuanum, misit.

§. XX.

Armeni Papæ se submitunt.

Petrum Capuanum in Armeniam pervenientem *Catholicus* & quidam ipsius Suffraganei, tum etiam Rex cum proceribus suis honorifice exceperunt. Proximis diebus deliberatum, qua ratione Ecclesia Armenorum ad concordiam cum Ecclesia Romana reduceretur; cui operi Rex longo tempore incubuit, & tandem multo labore perfecit. *Catholicus*, obsequio & obedientia in manibus Legati secundum formulam in Bulla præscriptam publice promissa, Pallium accepit, addita conditione, quod singulis

Gest. n. 116.
Innoc. lib. 7.
ep. 119 ap.
Rain. n. 30.

Sæcul. XIII. A.C. 1205. *Gest. n. 117.* lis quinquenniis Sacram Sedem per Nuncios suos adire vellet, & Concilii ultra mare celebrandis vel per se ipsum vel per Legatos suos interesse; quemadmodum & ipsi fides data esset, nullum Concilium in Occidente esse celebrandum, ad quod non vocaretur. Consuetudines & ritus Ecclesiæ Romanæ maximam partem recepit, reliqua autem distulit, ne, Suffraganeis suis remotarum Regionum absentibus, scandalum exciteret (*).

De

(*). Wenn auch alles wahr ist, was Fleury saget, daß diese Armenianer, nur wenn ein zeitlicher Eigennuß solches erforderte, sich um die Gemeinschaft mit der römischen Kirche bekümmert haben, so wird doch nichts anders daraus erwiesen, als eine grosse Leichtfertigkeit der Orientalischen Völker in der Religion. Es erhellet aber, daß alle Orientalische Gemeinden sich öfter dem Römischen Stuhle unterworfen, und wie wir solches in diesem Abschnitte lesen, durch Erbittung des Erzbischöflichen Pallii, als eines Zeichens der geistlichen Vollmacht, durch Beschickung der Concilien, so im Occident gehalten wurden, und durch viele andere Merkmale der Abhängigkeit die Gemeinschaft mit der Römischen Kirche gesucht, und folglich ein öffentliches Bekenntnis vor der ganzen Welt abgelegt haben, daß diese Kirche zu allen Zeiten die sichtbare Richtschnur in der Lehre, und in den geistlichen Rechten das

rechte

De pace deinde inter Rupinum ju-
 niorem & Comitem Tripolitanum agi
 ceptum. Primoque exhibita sunt man-
 data Pontificis ad duos Cardinales dire-
 cta, quæ tunc solum Cardinalem Petrum
 Capuanum tangebant, Soffredo Acriæ
 negotiis sacra militiæ vacante. Jussit
 Petrus partes litigantes Antiochiam ve-
 nire, & Leo quidem Rex ter repetito
 mandato ter paruit; sed Comes Tripo-
 litanus nunquam adfuit. Quare Rex,
 persuasum sibi habens, Legatum cum
 Comite colludere, rejecto eo Judice, ad
 Papam appellavit, seque & nepotem
 suum Romani Pontificis tutelæ commi-
 sit. Hæc legimus in quadam ipsius Epi-
 stola ad Papam data, in qua etiam de
 Templariis queritur, dicitque, eos cum
 Comite Tripolitano, quin etiam cum
 Soldano Alepensi, & quidem Petro Le-
 gato conscio, fœdus iniisse. *Legatus,*
inquit, Concilium, Catholico, Patre no-
stro, & Patriarcha Antiocheno absenti-
bus, celebravit, & insuperbabita Appel-
latione

rechtmäßige Haupt aller, so wohl der gehorsamen
 als ungehorsamen christlichen Gemeinden, gewe-
 sen sey. Woraus wiederum folget, daß man sich
 von diesem allein sichtbaren und erweislichen Ban-
 de der christlichen Einigkeit nicht absondern kön-
 ne, ohne den Leib Jesu Christi in sittlichen Ver-
 stände in viele Stücke zu zerreißen.

Sæcul. XIII.
A.C. 1205.

latione nostra, qua bis ad Sacram Sedem confugimus, promulgata sententia, terras nostras Interdicto subjecit. Ergo Catholicus, convocatis Suffraganeorum suorum præcipuis, cum pensassent, consentiente Legato antea statutum fuisse, ne ullum, Catholico absente, celebraretur Concilium, declararunt, Interdictum servandum non esse. Hac recognita Cardinalis Soffredus indoluit, cumque Petrus Capuanus se ad eum contulisset, irritatos animos lenitate mitigare ceperunt. Itaque, acceptis Legatorum, Regis Hierosolymæ & Cypri, omniumque sacræ militiæ Principum mandatis, Constantinum Carmadesenum, propinquum nostrum, mense Septembri Acriam misimus, de pace nos inter ac civis Antiochenos Templariosque sancienda transacturum; atque Cardinalis Soffredi sapientia effectum, ut ea nobis saltem & Templariis redierit. Hinc supplices tibi accidimus; ne amplius Petro Cardinali causam nepotis nostri committas, sed omnem ei potestatem in ditiones nostras adimas, jubeasque, Templarios juri nepotis nostri in Antiochiam urbem non nocere, quemadmodum Hospitalarii alique Viri Religiosi non obfistunt, ac tandem negotii nostri curam Judicibus, in quos nulla partium studii suspicio cadere possit, demandes. In
alia

alia Epistola ad Papam Rex Leo, easdem querelas adversus Petrum Capuanum movens, rogat, ut sibi in hac causa Patriarcham Antiochenum, Cardinalem Soffredum, Regem Hierosolymæ, & Hospitaliariorum Magistrum, viros, qui Regionis illius mores non ignorarent, Judices daret.

Sæcul. XIII.
A. C. 1205.
ap. Rain.
1205. n. 33.

Duo Cardinales Soffredus & Petrus Papæ scripserunt, data communi quidem Epistola, in qua tamen quilibet eorum, quæ ipse egit, separatim rationem reddit; & facile dispicimus, Soffredum Regi Armeniæ magis amicum esse quam Petrum.

Gest. n. 118.

Tandem, re infecta, Constantinopolim, a Balduino Imperatore vocati, anno millesimo ducentesimo quarto, profecti sunt; Papa vero nova mandata Abbati de Luce, Abbati Thaboritæ, duobusque Optimatibus Laicis dedit, qui Regis Armeniæ & Comitis Tripolitani causam discuterent. Hos Papa jubet, primo partes ad amicam transactionem exhortari, vel ad deligendos sibi Arbitros. Si id efficere non possent, causam cum adjunctis & actis sibi mitterent, partibusque præciperent; intra præstitutum tempus ad Curiam Romanam venirent, & interim inducias servarent. Pars vero refractaria pœnis omnibus tum spiritualibus tum temporalibus, ad-

Gest. n. 118.

Inn. lib. 8. ep.
ap. Rainald.
1205. n. 35.

Hist. Eccles. Tom. XIX. F hibi-

Sæcul. XIII. *adhibito Regis Hierosolymæ & Hospitaliariorum auxilio, ad obediendum compelleretur.*
 A. C. 1205.

§. XXI.

Adolphus Archiepiscopus Coloniensis depositus.

Ann. Godesf. 1204. In Germania ad Philippum Sueviæ inclinabat victoria; jamque sub finem anni superioris in partes suas pertraxerat *Arnob. Lub. 7. c. 1.* Adolphum Archiepiscopum Coloniensem, qui Ottonem Saxoniam cornayerat, nam is atque Dux Brabantiam ad Philippum, post Festum S. Martini anno millesimo ducentesimo quarto, profecti, ambo fidem Imperatori suo jurejurando obstrinxerunt. Eodem anno cum Philippus omnibus Principibus tunc presentibus Comitibus solemnibus in Festo Epiphaniæ Aquisgrani celebranda indixisset, adfuit præfixa die & Adolphus Coloniensis, multis Clericis famulisque Archiepiscopum comitantibus. Tunc vero Philippus, ut palam profiteretur, per se quidem liberrimam eligendi facultatem Principibus Imperii esse, coronam deposuit. At illi secundo eundem Regem Romanorum eligunt; quem deinde Archiepiscopus Coloniensis cum Regina Maria conjugæ suæ inauguravit.

Con-